

отшелникъ, който повече отъ двадесетъ години посрѣщаль и изпращаль селяни отъ околността. Съ билки, молитви и заклинания той лѣкуваль болнитѣ, а на огорченитѣ и нещастнитѣ даваль утеха и съветъ. Често минаващитѣ оттукъ го виждали да седи на сѣнка подъ единъ джбъ край морето. Тукъ той приемаль многобройнитѣ си посетители, тукъ прекарваль самотнитѣ си дни, съзерцавайки безбрѣжнитѣ простори на морето и небето, съ чиято помощ даваль мѣдри съвети. Подъ тоя джбъ по-късно той билъ и погребанъ.

Такива старци отшелници простиятъ народъ нарикаль „деде“, т. е. дѣдо, тачиль ги и ги поддържалъ, докато сж живи. Върху гробоветѣ имъ построяваль малко жилище — „теке“, въ което следъ смъртѣта имъ оставаль да живѣе тѣхниятъ замѣстникъ. И досега на много мѣста изъ България се срѣщатъ такива текета.

Такъвъ билъ и дедеагачкиятъ отшелникъ. Когато питали нѣкого, кѣде отива, той казваль, че отива при „дѣдовото дърво“. На турски „ачъ“ значи дърво. Отъ „деде ачъ“ произлѣзло сегашното име на града Дедеагачъ.

Следъ привършване на линията Одринъ-Дедеагачъ и постройката на пристанището, тукъ почнали да се заселватъ много гърци отъ Еносъ, предимно търговци, пристанищни работници и риболовци. Едновременно съ тѣхъ дошли и българи отъ селото Ени-къой, които основали голѣмата българска махала. Силенъ тласъкъ на неговото развитие дало довършването на ж. п. линия Солунъ — Дедеагачъ. Но въпрѣки доброто си географско положение (на пѣтя за Цариградъ и Малоазийскитѣ брѣгове, за Суецъ и Египетъ), Дедеагачъ и досега нѣма модерно пристанище, въ което да хвърлятъ котва голѣми параходи. Наистина, пристанището му е оградено съ голѣмъ вълноломъ, построенъ е и хубавъ кей, до който спиратъ влаковетѣ, край брѣга